

бето ма доведе близо до онуй, което обичамъ

— Доведе та близо, рече царицата като са подръпнѣ назадъ малко В. Величество прочее наистина ли ма обичате? Истинно ли е туй?

— Заклевамъ ти са, извика Филиппъ много распалентъ, тако ми Богородица, на Пиларъ, тако ми Богородица на Атоха, . . . тако ми Богородица. . . .

— Безъ сумнѣніе, рече царицата, като му пресѣче думата, азъ вѣрвамъ на сичкытъ тѣзи госпожы. . . . но найвече тебе, царю, тебе ще повѣрвамъ и лесно е да ма увѣришь; една твоя дума ще има погълъма сила отъ клетвытъ ти.

— Що разумѣвашъ?

— Че не трѣба чловѣкъ да отказва нищо на оногосъ когото обича!

— Ты ли ми думашъ туй, госпоже, извика царьтъ съ негодованіе, ты на която студенината, ма замразява, ты на която отказваніята сж непоборимы!

— Е! може бы, пое Маргарита, сичко зависи отъ средствата, които трѣба да употребишь за да ма побѣдишь.

— Що трѣба прочее да сторѣхъ? кажи . . . искашь ли да умрѣхъ предъ краката ти? и когато ти поискамъ милость ще ли бждешъ съкогы неумолима?

— Не, безъ сумнѣніе! и толкози повече защото и азъ, царю, имамъ правото на помилованіето; но не виждамъ защо трѣба азъ една да правѣхъ употребеніе на правото, както и не виждамъ защо да наченѣ първа.

— Що значи туй? попыта царьтъ очуденъ.

— Значи че и азъ имамъ може бы да поискамъ нѣщо отъ В. Величество.

— Защо не ми го повска до сега? скло-
нявамъ.

— Наистина ли?

— Склонявамъ изъ напредъ. . . . И неможе да бжде иначе, защото азъ, царьтъ, го искамъ.

— Ами ако не стане?

— Какъ?

— Ако герцогъ де-Лерма не го рачи . . .